ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΦΥΛΑΞ

ΕΤΟΣ Β'. (ΙΕ').—ΑΡΙΘ. 54 (689) ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ *Ἐν Λευκωσίᾳ, τῇ 28ῃ Ἀπριλίου 1920*

ΚΑΤΩΤΕΡΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΥΤΥΧΗΜΑΤΩΝ

Ἐνῷ τὸ Πανελλήνιον μετ' εὐφροσύνου ἀδημονίας ἀναμένει τὴν δημοσίευσιν τοῦ κειμένου τῆς συνθήκης εἰρήνης μετὰ τῆς Τουρκίας μετὰ τῆς προσδοκίας τῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ μείζονος μέρους τῶν δικαίων ἐθνικῶν διεκδικήσεων, τὸ ἐν Ἀθήναις Γραφεῖον τοῦ Τύπου δημοσίοις ἀναλώμασι διέδωκε διὰ τοῦ τηλεγράφου περίληψιν ἀγορεύσεως τοῦ κ. Βενιζέλου ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Βουλῇ, ἥτις μεγάλην ἐπροξένησεν ἀπογοήτευσιν καὶ θλῖψιν. Προγενέστερα ἰδιωτικὰ τηλεγραφήματα ἀπὸ κύκλων βενιζελικῶν προερχόμενα προέλεγον ὡς ἐπικειμένην γενικὴν ἀμνηστείαν καὶ καθολικὴν διαλλαγὴν ἐπὶ τοῖς προσδοκωμένοις ἐθνικοῖς εὐτυχήμασιν ἐμφαίνοντα οὕτω τὴν κρατοῦσαν καὶ παρὰ τῷ βενιζελικῷ κόμματι εὐμενῆ καὶ φιλάδελφον πρόθεσιν.

Ὁ ἀρχηγός, ἐντεῦθεν, τοῦ κόμματος τούτου ἐν τῇ ἀγορεύσει του ἐφάνη κατώτερος τῶν κομματικῶν ἁπάδῶν του ἥκιστα δὲ ἄξιος τῶν ἐθνικῶν εὐτυχημάτων ἅτινα πάνυ αὐταρέσκως ἀποδίδει εἰς τὴν πολιτικήν του,—πράγματι δὲ εἶναι ταῦτα ἀποτέλεσμα τῆς παρὰ πάντα ἀνθρώπινον λογισμὸν ἐκβάσεως τοῦ πολέμου, ὥστε ν' ἀπελευθερωθῶσιν ἔθνη οὐδεμίαν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἔχοντα ἐλπίδα ἐλευθερίας, καὶ τοῦτο χωρὶς οὐδόλως νὰ συμβάλωσι ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ ὑπὲρ τῶν νικητῶν ἔνια δὲ καὶ ἐπολέμησαν κατ' αὐτῶν, ἐν ᾧ ἡ Ἑλλὰς προσέφερεν εἰς αὐτοὺς καὶ ὡς οὐδετέρα καὶ ὡς ἐμπόλεμος μεγίστας ὑπηρεσίας, ὑπέμεινε δὲ πικρότατα δεινὰ καὶ ὀδυνηρὰς ἐθνικὰς ταπεινώσεις διὰ τὴν βενιζελικὴν πολιτικὴν ἥτις ὅπου ὤθει ἀκαίρως τὰ Ἑλληνικὰ πράγματα, ἐὰν ηὐδοκίμει τότε, θὰ ἦγεν εἰς ὄλεθρον ἐθνικόν.

Ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκήτῳ ἐθνικῇ εὐτυχίᾳ, τῇ ἀνωθεν εἰς τὸ πολυπαθὲς ἡμῶν ἔθνος ἐπιδαψιλευθείσῃ, ὤφειλεν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ ἐγκαθεσταμένος ἀνὴρ νὰ ἀρθῇ εἰς τὸ ὕψος τῶν εὐτυχῶν περιστάσεων καὶ νὰ γένηται ἄγγελος μὲν ἀγαθῶν πρὸς τὸ Πανελλήνιον, κῆρυξ δὲ διαπρύσιος τῆς λήθης τοῦ πικροῦ καὶ θλιβεροῦ παρελθόντος καὶ διαλαλητὴς τῆς γενικῆς διαλλαγῆς καὶ τῆς ὁμοθύμου τοῦ ἔθνους ὅλου συμπράξεως εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος ἀξίας τῆς θείας ἀντιλήψεως, τῆς εὐμενείας τῶν περιστάσεων καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν Συμμάχων.

Δυστυχῶς, ὅμως, ὁ κ. Βενιζέλος φαίνεται ὅτι δὲν ἠσθάνθη ποσῶς ὑψηλότερον τὸ βῆμα τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἐκεῖθεν τὸν ἐπεκτεθέντα ἐθνικὸν ὁρίζοντα καὶ νὰ ἐμπνευσθῇ ἀπὸ τοῦ ὕψους τούτου ὑψηλότερα καὶ εὐγενέστερα συναισθήματα καὶ διανοήματα. Παρέμεινε καὶ κατὰ τὰς ἐνθουσιώδεις ταύτας ὥρας ὁ παλαιὸς ἐμπαθὴς καὶ ἐκδικητικὸς ἐν Κρήτῃ κομματάρχης, ὁ προκαλῶν ξενικὰς ἐπεμβάσεις καὶ ταπεινώσεις ἐθνικὰς ἵνα κορέσῃ τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως, περὶ οὐδενὸς ποιούμενος τὴν ἐθνικὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐθνικὴν ἀσφάλειαν.

Ἐὰν ἡ ἀντιπολίτευσις, ἡ ἐκπροσωποῦσα τὴν μεγάλην ἐθνικὴν πλειονότητα, ἐφάνη διὰ τῆς διαμαρτυρίας αὐτῆς μὴ λημοῦσα ὅσας ὑπέμεινε δοκιμασίας καὶ ταπεινώσεις πικρὰς ὑπὸ τῆς δικτατορικῆς καὶ τυραννικῆς Κυβερνήσεως τοῦ κ. Βενιζέλου, αὐτὸς πρῶτος εἶχε καθῆκον καὶ συμφέρον νὰ γλυκάνῃ τὰς πικρίας καὶ νὰ πραΰνῃ τὰς θλίψεις τῶν ἐξορίστων, τῶν δεσμωτῶν, τῶν ὑποδίκων, τῶν παντιστρόπως καταδικασμένων ψηφούντων τὴν λήθην τοῦ πικροῦ παρελθόντος καὶ προσκαλῶν τὸ ἔθνος ὅλον εἰς διαλλαγὴν καὶ σύμπραξιν ὁμόφωνον κατὰ τὰς αἰσίας ταύτας ἡμέρας τῆς ἐθνικῆς εὐτυχίας, ἣν ἐπαναλαμβάνομεν, ηὐδόκησε νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν ἡ θεία εὐμένεια.

Ἀντὶ τούτου μανθάνομεν ὅτι ὁ κ. Βενιζέλος ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Ἑλλην. Βουλῆς κηρύττει ὡς ἀρχὴν τὴν μνησικακίαν, καὶ ἐννοεῖ νὰ παρατείνῃ ἐν τῷ ἔθνει τὸ ἐγερθὲν ὑπ' αὐτοῦ χάσμα καὶ τὴν διαίρεσιν καὶ διχόνοιαν,— ἐν ᾧ χρόνῳ ἡ τιμὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὰ ὕψιστα συμφέροντα αὐτοῦ ὑπαγορεύουσιν ἐπιτακτικῶς τὴν ἕνωσιν καὶ συγκέντρωσιν ὅλων τῶν ὑλικῶν, τῶν πνευματικῶν καὶ τῶν ἠθικῶν δυνάμεών του.

Μοχθηρὰ καὶ ἀναξία ὅλως τῆς σημερινῆς πολιτικῆς θέσεως τοῦ κ. Βενιζέλου ἐγένετο ἡ ἀπὸ τοῦ βήματος αὐτοῦ τῆς Βουλῆς ὑπόμνησις τῶν Νοεμβριανῶν ἐν Ἀθήναις σκηνῶν, τὰς ὁποίας ἐφάνησαν λησμονήσαντες οἱ Σύμμαχοι αὐτοί, οἵτινες καὶ ἀνεκάλεσαν τότε τὸν προκαλέσαντα αὐτὰς ναύαρχον Φουρνέ, ὡς ἀνεκάλεσαν βραδύτερον καὶ αὐτὸν τὸν στρατηγὸν Σαράϊ.

Κατὰ τί, ἀρά γε, ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ ὠφελεῖ τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα τὰ ὑπόμνησις θλιβερῶν γεγονότων διὰ τὰ ὁποῖα καὶ οἱ Σύμμαχοι καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ μεταμελώμεθα; Δὲν εἶναι λοιπὸν ἱκανῶς ἰσχυρὰ τὰ μεγάλα ἐθνικὰ εὐτυχήματα ἵνα διατηρήσουν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τὸν κ. Βενιζέλον καὶ ἐπιμένει οὗτος νὰ ὑποκινῇ καὶ ἐπιτείνῃ τὴν δυσπιστίαν καὶ τὴν δυσμένειαν τῶν Συμμάχων κατὰ τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ ἴσως καὶ κατὰ τοῦ Ἔθνους αὐτοῦ;

Φοβεῖται πάντοτε ὁ κ. Βενιζέλος τὴν ἐπάνοδον τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου καὶ ἐπαναλαμβάνει, ὡς τὰ χείριστα τῶν δημοσιογραφικῶν καὶ ἄλλων ὀργάνων του, συκοφαντίας αἵτινες ἔχουσι διαλυθῇ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν διπλωματικῶν ἀποκαλύψεων, συκοφαντίας τὰς ὁποίας καὶ αὐτοὶ οἱ Σύμμαχοι δὲν πιστεύουσι πλέον, ἀφοῦ συνετελέσθη ὁ σκοπὸς δι' ὃν συνυφάνθησαν αὗται.

Οὐδέποτε περιῆλθεν ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπικαλεσθῇ βοήθειαν παρὰ τῆς Βουλγαρίας κατὰ τοῦ κ. Βενιζέλου, διότι εἶχε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ τὸ ἔθνος καὶ τὸν στρατὸν ὅλον καὶ ἀνεχώρησεν ἐξ Ἑλλάδος ἵνα ἀποσοβήσῃ καταστροφὰς τὰς ὁποίας ἠπείλησε κατὰ τῆς πατρίδος ἡ προκληθεῖσα ξενικὴ ἐπέμβασις.

Ὁ κ. Λόϋδ Τζὼρτζ διὰ διαγγέλματός του πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν συνιστᾷ τὸν κ. Βενιζέλον ὡς τὸν μεγαλείτερον διὰ τῶν αἰώνων γεννηθέντα πολιτικὸν ἄνδρα. Εἴθε νὰ ἔχῃ οὕτω, διότι εἶναι τιμὴ διὰ τὸν Ἑλληνισμόν. Ταληθὲς ὅμως εἶναι ὅτι ὁ κ. Βενιζέλος ἐγένετο ὁλοψύχως ἀφωσιωμένος εἰς τὰ Βρεττανικὰ ἐν Ἀνατολῇ συμφέροντα, χάριν τῶν ὁποίων καὶ τὸν ὁλέθριον διὰ τὴν Ἑλλάδα Βαλκανικὸν Σύνδεσμον ἐπεδίωξε θυσιάζων εἰς αὐτὰ καὶ τὴν νεωστὶ ἀνακτηθεῖσαν Ἀν. Μακεδονίαν καὶ πρόθυμος νὰ ρίψῃ προώρως τὴν Ἑλλάδα εἰς ὁλέθριον πόλεμον, ὅστις ἂν ἀπέβαινεν ὡς προσεδοκᾶτο τότε, θὰ συνεπήγετο τὴν ἐξόντωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Μέγας, ἀληθῶς, καὶ πιστὸς θεράπων τῶν Βρεττανικῶν συμφερόντων ἐν Ἀνατολῇ ἐγένετο ὁ κ. Βενιζέλος, καὶ ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἀδόκητον ἔκβασιν τοῦ μεγάλου πολέμου τὰ βρεττανικὰ συμφέροντα συμπίπτουσι πρὸς τὰ Ἑλληνικά, θεία δούλησει, οἱ Πανέλληνες δεχόμεθα τὸν κ. Βενιζέλον ὡς κυβερνήτην, ὡς θὰ ἐδεχόμεθα τὸν Διάβολον αὐτὸν ἀπὸ τῶν Ταρτάρων, ἐὰν τοῦτο ἐξυπηρέτει τὰ μεγάλα ἐθνικὰ ἰδεώδη καὶ συμφέροντα ἡμῶν.

Η ΠΙΣΤΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
ΕΠΙ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝ
ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΓΝΩΣΙΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΡΕΤΤ. ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥ
ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΕΠΙΤΕΛΑΡΧΟΥ ΟΥ·Ι·ΛΣΩΝ

[Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Οἱ "Ελληνες ἐν Ἀσίᾳ» ἐδημοσιεύθη τῷ 1887 ἐν τῇ «Ἀσιατικῇ Ἐπιθεωρήσει» τοῦ Λονδίνου περισπούδαστος πραγματεία τοῦ τότε συντάγματάρχου Οὐΐλσων—ἀρχηγοῦ τοῦ Γεν. Ἐπιτελείου τῆς Μ. Βρεττανίας κατὰ τὸν μέγαν πόλεμον—ὅστις τῷ 1878 μετὰ τὴν ἀγγλοτουρκικὴν περὶ Κύπρου Σύμβασιν, ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Βήκονσφηλδ ὡς ἔκτακτος πράκτωρ εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν ἵνα μελετήσῃ καὶ ἐξετάσῃ προσωπικῶς τὴν κατάστασιν χώρας ἐφ' ἧς ἡ Ἀγγλία εἶχεν ἀναλάβει δικαιώματα προστασίας. Ὁ Οὐΐλσων ἐξῆρε τότε ἐν τῇ ἐπισήμῳ ἐκθέσει του τὰς τεραστίας προόδους τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου· ἀποφαινόμενος ὅτι, ἐὰν ἡ πρόοδος αὕτη διήρκει ἐπὶ 50 ἔτη ἀδιατάρακτος, οἱ **"Ελληνες θὰ ἀνέδρυον ἰσχυρὸν κράτος ἐν Ἀσίᾳ**].

«Ὅτε κατὰ Ἰούλιον, γράφει, ὁ διάδοχος ὑπέστη εὐδοκίμως τὰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις, ὁ Τρικούπης ἐξεφώνησεν εὐγλωττον λόγον, ἐν ᾧ σὺν τοῖς ἄλλοις εἶπεν: ὁ βασιλεὺς Γεώργιος δὲν ἐπαιδεύθη μόνον σύνεσιν ἐν τῇ ἐσωτερικῇ διοικήσει, ἀλλὰ καὶ θερμὴν συμπάθειαν πρὸς τοὺς ἐθνικοὺς πόθους. Ἐγένετο τὸ κέντρον τοῦ ἠκρωτηριασμένου Ἑλληνισμοῦ, ὁ ἀνεγνωρισμένος ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων, ὅσοι, ζῶντες πέρα τῶν συνόρων, δὲν εἶναι μὲν ὑπήκοοι νόμῳ, εἶναι ὅμως ὑπήκοοι λόγῳ καρδίας. Ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ πατρός του βαίνων ὁ διάδοχος, θὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ἐθνικὸν μέλλον.» Ὅτε ἔλεγε ταῦτα ὁ Τρικούπης, κατὰ νοῦν εἶχε πιθανῶς τοὺς Ἕλληνας, οἵτινες ζῶσι πέρα τῶν βορείων συνόρων καὶ οὓς ὁ προκάτοχός του εἶχεν ἀποπειραθῇ ἐπὶ ματαίῳ ν' ἀπελευθερώσῃ (Θ. Δεληγιάννης). Ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἄλλοι Ἕλληνες, πολίτοι μείζονος, πλουσιωτέρας Ἑλλάδος ἐν Ἀσίᾳ, οἵτινες ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἀδελφῶν των ἐλπίζουσι νὰ ἴδωσι πληρούμενα τὰ ἐνειρά των διὰ τοῦ βασιλέως Γεωργίου. Οἱ Ἀσιᾶται οὗτοι Ἕλληνες, προωρισμένοι νὰ δι αδραματίσωσι σπουδαῖον πρόσωπον κατὰ τὸ ἀτελεύτητον ἀνατολικὸν ζήτημα, μικρᾶς ἐξετάσεως μέχρι τοῦδε προσοχῆς. Τὸ πολιτικὸν ἐνδιαφέρον συγκεντροῦται ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐὰν δὲ δὲν ἀνηρπάζετο ἐνίοτε Σμυρναίος τις ὑπὸ λῃστῶν, ἢ ἐὰν ἀποπεπλανημένοι τινὲς χωρικοὶ δὲν ἔφευγον ἐνίοτε εἰς Ρωσίαν, ὅπως ἀπαλλαγῶσι τῆς τουρκικῆς κακοδιοικήσεως, οὐδὲ θὰ ἐνεθυμούμεθα τὸν ἐν Ἀσίᾳ πολυάριθμον καὶ ὁσημέραι αὐξανόμενον Ἑλληνικὸν πληθυσμόν. Τὸ ἄνειρον τῶν Ἀσιατῶν Ἑλλήνων εἶναι ἡ ἀνάστασις Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, ἐκτεινομένης πρὸς Α. μέχρι τοῦ Ἀντιταύρου, ἐχούσης δὲ τὸ κέντρον της ἐν Κων)πόλει. Μετὰ τοῦ ὀξέος πολιτικοῦ ἐνστίκτου τῆς φυλῆς των, διορῶσι καλῶς, ὅτι ὁ Τοῦρκος, ἐὰν ἐξωσθῇ τῆς Κων)πόλεως καὶ ἀπολέσῃ τὸ ἐκ τῆς κατοχῆς ἐκείνης γόητρον, δὲν θὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ κύριος τῆς Ἀνατολῆς. Ἐν τοῖς δυσμικοῖς παραλίοις τῆς Μ. Ἀσίας θὰ ἐπικρατήσῃ ὁ ταχέως πολλαπλασιαζόμενος Ἑλληνικὸς πληθυσμός, ἡ δὲ Ρωσία, ἐνθαρρύνουσα τοὺς ἐπιχειρηματικοὺς Ἕλληνας τοῦ Πόντου καὶ τῆς Καππαδοκίας, θὰ κατασταίσῃ ἀδύνατον τὴν ἀνθίδρυσιν Ὀθωμ. κράτους, ἔχοντος πρωτεύουσαν τὴν Προῦσαν ἢ τὸ Ἰκόνιον. Πρόεδρός τοῦ χρόνου, ὁ Τοῦρκος θ' ἀπέλθῃ ἀνεπιστρεπτεί πέραν τῶν πυλῶν τῆς Κιλικίας, ἡ δὲ κληρονομία, ἣν θὰ καταλίπῃ χηρεύουσαν ἡ ἐξαφάνισίς του, θὰ περιέλθῃ εἰς τοὺς Ἕλληνας. Οἱ Ἕλληνες πατριῶται ἔχουσιν ἀκράδαντον τὴν ἐφ' ἑαυτοὺς πίστιν. Μόλις ἀξιοῦσι μειδιάματος οἱκτου τὸν τολμῶντα νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀνάκτησιν τῆς λαμπρᾶς κληρονομίας τῶν πατέρων των· ἀλλὰ τὸ γόνιμον ἐνεθυμά των δὲν διηυκρίνησεν ἔτι πρακτικῶς τὸν τρόπον καθ' ὃν Ἕλλην αὐτοκράτωρ θὰ ἐνθρονισθῇ παρὰ τὸν Βόσπορον. Οἱ πρὸς δυσμὰς Ἕλληνες ὁδηγίαν περιμένουσι παρὰ τοῦ βασιλέως Γεωργίου καὶ τοῦ μικροῦ βασιλείου, ὅπερ παρὰ πάντα αὐτοῦ τὰ ἐλαττώματα, δὲν ἐφάνη ἀνάξιον τῆς θέσεως, εἰς ἣν ἀνεβίβασεν αὐτὸ τὸ δαιμόνιον τοῦ Κάνιγγ. Ἀλλὰ πρὸς Ν., Β. καὶ Α., ἔνθα ἐπὶ τῶν πνευμάτων ἐπιδρᾷ ὀλιγώτερον ἡ διηνεκὴς ἐπικοινωνία πρὸς τοὺς ἐλευθέρους υἱοὺς τῆς Ἑλλάδος, πᾶσαι αἱ ἐλπίδες στρέφονται πρὸς τὴν Ρωσίαν, τὴν ἀπελευθερώσασαν τοὺς Βουλγάρους. Πανταχοῦ ὅμως οἱ Ἕλληνες ἀναπόδραστον καθῆκον παντὸς εὐρωπαϊκοῦ ἔθνους καὶ ἰδίως τοῦ ἀγγλικοῦ, θεωροῦσι τὴν πρὸς αὐτοὺς βοήθειαν, τρέφουσι δὲ ἐδραίαν καὶ ἐνθουσιώδη πίστιν ἐπὶ τοῦ τελικοῦ προωρισμοῦ τῆς φυλῆς των.

. . . . . .

Οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν δεσμοὶ οὐδέποτε διερράγησαν ἐντελῶς, καὶ νῦν δ' οἱ Ἀναπολίται Ἕλληνες, πιστοὶ εἰς τὰς ἀρχαίας αὐτῶν παραδόσεις, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσιν ἐστραμμένους πρὸς τὸ Βυζάντιον μᾶλλον ἢ πρὸς τὰς Ἀθήνας. Γραικὰς ἀποκαλεῖται σήμερον πᾶς ὀρθόδοξος, σχεδὸν δ' ἀδύνατον εἶναι νὰ δρισθῇ ἐὰν οἱ κάτοικοι χωρίου τινὸς εἶναι Πόντιοι, Καππαδόκαι, Γαλάται, Φρύγες ἢ γνήσιοι Ἕλληνες λόγῳ καταγωγῆς. Ἡ συγχώνευσις ἐπῆλθε πλήρης, αἱ φυλετικαὶ διαιρέσεις ἐξηφανίσθησαν, τὴν δὲ σύγχυσιν ἐκορύφωσεν ἡ μωαμεθανικὴ κατάκτησις, μετακινοῦσα αὐθαιρέτως κοινότητας ὅλας ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου τῆς αὐτοκρατορίας εἰς τὸ ἕτερον. Ἀλλ' ὁ συμμιγὴς οὗτος πληθυσμὸς εἶναι οὐσιωδῶς Ἑλληνικὸς λόγῳ πολιτισμοῦ καὶ φρονήματος καὶ ἀφορᾷ εἰς ὡρισμένον σκοπόν· καίτοι δ' ὁ σκοπὸς οὗτος φαίνεται πρὸς τὸ παρὸν φαντασιώδης καὶ ἀνεπίτευκτος, δέον ν' ἀξιωθῇ προσοχῆς.

Ἡ κατανομὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ἐν Μ. Ἀσίᾳ εἶναι ἀξιοσημείωτος. Οἱ ἐπὶ τῶν δυσμικῶν παραλίων συνοικισμοὶ ἀπηρτίσθησαν διὰ σχετικῆς προσφάτου μεταναστεύσεως, ἐνῷ αἱ πρὸς Α. κοινότητες εἶναι λείψανα τοῦ ἀρχαίου βυζαντινοῦ πληθυσμοῦ, ὅστις ἐτήρησεν εὐσταθῶς τὴν πίστιν του δι' αἰώνων δουλείας. Ἐφ' ὅσον ἦρχαν ἐν Ἀσίᾳ οἱ Σελτζουκίδαι Σουλτάνοι, δὲν προσεφέροντο πρὸς τοὺς χριστιανοὺς μετ' ἀμέτρου τραχύτος. Μικρόν, ὅμως, μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν Ὀσμανλιδῶν Τούρκων τὰ πράγματα μεσεβλήθησαν, εἰσήχθη ὁ ἀποτρόπαιος φόρος τοῦ παιδομαζώματος, κατὰ παραδόσεις δὲ σωζομένας παρ' ἀρχαίαις Ἑλληνοεικογενείαις, ἐκόπτοντο αἱ γλῶσσαι τῶν ὁμιλούντων Ἑλληνιστὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. Οὐδέν, λοιπόν, ἄπορον ἂν τὸ πολὺ τοῦ λαοῦ ξέσπευσε ν' ἀσπασθῇ τὸν Ἰσλαμισμὸν καὶ νὰ διδαχθῇ τὴν Τουρκικὴν καὶ ὅτι οἱ ἐμμένοντες εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἀπέβαλον τὴν πάτριον γλῶσσαν. Οἱ ἐργαζόμενοι ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐτήρησαν ὡς ἰδιαίτερον προνόμιον τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν θρησκείαν των, οἱ δὲ ζῶντες ἐν τοῖς ὑπογείοις χωρίοις τῆς Καππαδοκίας ἢ ἐπὶ τῶν ὀρέων τοῦ Πόντου κατώρθωσαν ὡς ἐκ τῆς ἐξαιρετικῆς των θέσεως νὰ σώσωσιν, ἀψηφοῦντες τὸν Τοῦρκον, τὴν πάτριον διάλεκτον. Εἰς πάσας τὰς λοιπὰς κοινότητας τῆς μεσογαίας ἡ Τουρκικὴ γραφομένη δι' Ἑλληνικῶν χαρακτήρων ἐγένετο ἡ γλῶσσα τῶν Χριστιανῶν Ἑλλήνων.

Βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην ὀφείλει ὁ λαὸς εἰς τοὺς Ἱερεῖς, οἵτινες καὶ κατὰ τὴν ζοφερωτάτην περίοδον τῆς τουρκικῆς καταπιέσεως οὐδέποτε ἐπέτρεψαν νὰ σβεσθῇ τὸ αἴσθημα τοῦ ἐθνισμοῦ καὶ ἐτήρησαν κατὰ τὸ ἐνδον γνώσεις τινὰς τῆς ἐθνικῆς γλώσσης.

. . . . . .

Ὁ πανελληνισμὸς ἐπιτείνει ὁσημέραι τὸ αἴσθημα ὅτι ὑπάρχουσιν ὁ πέρτερα συμφέροντα συνδεόμενα πρὸς τὴν ἀνάστασιν τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας· ὑπὲρ τῶν ἐξελληνισμόν τῶν Ἀσιατῶν Ἑλλήνων συντελοῦσι πολλαὶ ἀφορμαί, ἀλλ' ἰδίᾳ ἡ διάδοσις τῆς παιδείας, ἡ ἀναρρίπισις τῆς φιλοπατρίας διὰ τῆς μελέτης τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, ἡ παρουσία διδασκάλων ὁμιλούντων ἐξ ἰδίας πείρας περὶ τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡ ἐτησία συνέλευσις εἰς τὴν νῆσον (Τῆνον) ἥτις, κειμένη ἐν μέσῳ τοῦ Αἰγαίου ἐξελέγη ἐπιτυχέστατα ὡς ἡ Δῆλος τῆς Νέας Ἑλλάδος. Ἐὰν ὁ πόθος τῆς ἐπανιδρύσεως βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας θὰ προσλάβῃ ποτὲ ἀπτότερον τύπον; ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς Εὐρώπης. Οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀσίας δὲν θὰ κινηθῶσιν ἄνευ ὑποσχέσεως Εὐρωπαϊκῆς συνδρομῆς. Ἀλλ' ἐὰν ἡ Ρωσία χάριν ἰδιοτελῶν σχεδίων ἐκ πέμψῃ στόλον εἰς τὰ δυσμικὰ παράλια τῆς Ἀσίας καὶ παρορμήσῃ τὸν λαὸν εἰς στάσιν, ἐξέγερσίς τις εἶναι πιθανωτάτη. Οἱ Ἕλληνες δὲν ἀγαπῶσι τοὺς Ρώσους. Ὑψῶσιν ὅμως ἐλευθερίαν καὶ πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς θὰ χρησιμοποιήσωσι πᾶσαν συνδρομήν. Οἱ πολιτικοὶ των δὲν ἐνδοιάζουσι περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν μέσων. Εἶναι ἕτοιμοι νὰ καταρασθῶσι σήμερον τὸν φίλον τῆς χθές, καθ' ὅσον ὑποθάλπει ἡ πολεμεῖ τὰ ἐνειρά των. Τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐξασφαλίζει ἡ θέσις τῶν Ἑλλήνων ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἡ σπουδαιότης ἣν ἐκτήσαντο αἱ Ἑλληνικαὶ χῶραι διὰ τῆς διορύξεως τοῦ Σουεζικοῦ ἰσθμοῦ.

Πᾶν ἔτος παρερχόμενον ἄνευ βιαίας ἀνακινήσεως τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος ἐργάζεται ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων. Δύνανται λοιπὸν νὰ περιμένωσι τὴν συμπλήρωσιν τοῦ προσορισμοῦ των χρησιμοποιοῦντες ἐν τῷ μεταξὺ τοῦτῳ τὴν γεωγραφικὴν θέσιν καὶ τὰ ἐμπορικὰ ἐνστικτα τῆς φυλῆς των.

Φρονῶ ὅτι ἰσχυρὸν Ἑλληνικὸν κράτος θὰ ἦτο ὠφέλιμον τῇ Ἀγγλίᾳ Ἀλλ' ἡ ἀνακαίνισις τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας εἶναι ὄνειρον ἀπωτέρου μέλλοντος, πολλαὶ δὲ μεταβολαὶ δέον νὰ ἐπέλθωσι πρὸ ἢ περιληφθῇ ὑπὸ πρακτικοὺς πολιτικοὺς συσευασμούς. Ἐν τούτῳ τὸ μεταξὺ οἱ ἐν Ἀσίᾳ Ἕλληνες καλῶς θὰ πράξωσι φέροντες κατὰ νοῦν ὅτι ἡ Ρωσικὴ πολιτικὴ εἶναι καὶ νῦν ὁποία ἦτο, ὅτε ὁ Τσάρος Νικόλαος ἔλεγεν εἰς τὸν λόρδον Σέϋμουρ: «Δὲν θὰ ἐπιτρέψω οὐδέποτε νὰ ἀνορθωθῇ τὸ βυζαντινὸν κράτος ἢ νὰ ἐνισχυθῇ ἡ Ἑλλὰς τόσον, ὥστε νὰ καταστῇ ἄσυλον τοῦ Κοσσούθ, τοῦ Ματσίνη καὶ τῶν λοιπῶν ἀνατροπέων. Πρὶν ἢ ἀνεχθῶ οἱανδήποτε τῶν λύσεων τούτων, θὰ ἀποδυθῶ εἰς πόλεμον καὶ θὰ διεξαγάγω τοῦτον, ἐφ' ὅσον ἔχω καὶ ἕνα ἄνδρα καὶ ἓν τουφέκιον».

ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΙΣΕΛΛΗΝΕΣ

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐμβριθῶν μελετῶν καὶ κρίσεων περὶ τῆς ἡμετέρας φυλῆς τοῦ ἄγγλου στρατηγοῦ καὶ Ἐπιτελάρχου κ. Οὐΐλσων, αἵτινες ἐνέπνευσαν εἰς αὐτὸν καὶ προφητικὰς προρρήσεις πραγματοποιουμένας σήμερον, ἃς ἐπιτρέψωσιν ἡμῖν οἱ φίλοι ἀναγνῶσται νὰ προκαλέσωμεν τὴν ἀδελυγμίαν καὶ τὴν ἀποστροφὴν αὐτῶν εἰς δηλητηριώδεις διαβολὰς καὶ συκοφαντίας κατὰ τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος, παρ' ἀνδρὸς φέροντος καὶ ἀκούοντος εἰς ὄνομα Ἑλληνικόν, ὅστις ὑπερέβαλεν ὅμως ἐν τῷ μισελληνισμῷ καὶ τὸν Ἐδμόνδον Ἀμπού καὶ πάντα γνωστὸν μισέλληνα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σπουδάζων ἐν Παρισίοις ἔγραφε τῷ 1894—ἔν ἔτος μετὰ τὴν χρεωκοπίαν τῆς Κυβερνήσεως Τρικούπη—ἐν τῇ «Διευθυνσει Κοινωνιολογικῆς Ἐπιθεωρήσεως» (Revue Internationale de Sociologie) τοιάδε ὑπὸ τὴν ἐπιγραφήν:

Κοινωνικὴ κίνησις ἐν Ἑλλάδι.

«Ἐπειδὴ συνηθίζουσιν ἀπό τινος νὰ πυραβάλλωσι τὸν κοινωνικὸν ὀργανισμὸν πρὸς τὸν τοῦ ἀτόμου, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ἵνα ἀπεικονίσωμεν τὴν κοινωνικὴν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ ἐνεστώσῃ ὥρᾳ, ὅτι ὁμοιάζει αὕτη πολὺ πρὸς γέρον ἄνδρα ὀρχαίαςκαι εὐγενοῦς καταγωγῆς εἰς ὃν οἱ γονεῖς του συνύφαντες κακὰς σχέσεις ἔδωκαν ἐλαττωματικὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐλλιπῆ μόρφωσιν· ὅστις μόλις χειραφετηθεὶς συνῆψε χορὴν ἵνα ἀναλάβῃ τὴν οἰκογενειακὴν περιωπήν του καὶ εὑρίσκεται ἐν τῇ ἀνάγκῃ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν παίδευσιν καὶ τὴν τύχην του ἵνα πληρώσῃ τὰ χρέη του καὶ ἐξακολουθήσῃ νὰ ζῇ. Ἐὰν ἡ θέσις εἶναι δυσάρεστος καὶ τὸ πρόγραμμα του δύσκολον νὰ ἐκτελεσθῇ δι' ἓν ἄτομον, τὸ πρᾶγμα εἶναι πολλῷ μᾶλλον δυσάρεστον ὅταν πρόκηται περὶ ὁλοκλήρου κοινωνίας.

Εἰς παρομοίαν θέσιν εὑρίσκεται ἡ Ἑλλὰς τῆς σήμερον.

Καὶ συνεχίζων παρακατιὸν γράφει:

«Πάντες ἢ σχεδὸν πάντες (οἱ "Ελληνες) πιστεύουσιν ὅτι ἡ κυρία ἀποστολὴ τῆς Κυβερνήσεως ε

καὶ Προστάτιδες τῆς Ἑλλάδος καὶ δικαιοῦνται νὰ ἐπέμβωσιν ἐνεργῶς καὶ ἐνόπλως πρὸς ἐπιβολὴν τῆς βιαίας μεταπολιτεύσεως.

Ἡ Θεία Πρόνοια τοιούτους Ἕλληνας ἔθηκεν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἑλλάδος ἵνα ἐπιδαψιλεύσῃ τὰ μέγιστα ἐθνικὰ εὐτυχήματα εἰς τὸν Ἑλληνισμόν, ἵνα γενηται κατάδηλον καὶ εἰς τοὺς τυφλώττοντας τὸ θαυμαστὸν καὶ ἐξαίσιον ἔργον αὐτῆς.

ΔΗΜΟΤ. ΚΑΚΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Ἡ ρυμοτομία τῆς Λευκωσίας ἔδει νὰ γένηται ἅμα τῇ ἀγγλικῇ κατοχῇ, ἔτε αἱ κατοικίαι ἐν αὐτῇ ἦσαν ἐκ πλίνθου, ἰσόγειοι καὶ πολλῷ ἀραιότεραι ἢ μετὰ ὑπερτεσσαράκοντα ἔτη, καὶ ἂν ἐφημμόζετο ἔκτοτε βαθμηδὸν τὸ σχέδιον ἀντὶ μικρᾶς σχετικῶς δαπάνης εἰς ἀποζημιώσεις, ἡ Λευκωσία θὰ παρουσιάζεν ὄψιν πόλεως Εὐρωπαϊκῆς καὶ ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως θὰ ἦτο εἰς πολλῷ καλλιτέραν κατάστασιν.

Ἡ ὕπαρξις τῶν τειχῶν δὲν ἦτο κώλυμα σπουδαῖον εἰς τὴν ρυμοτομίαν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας θὰ ἐδίδετο βαθμηδὸν ἡ διεύθυνσις καὶ τὸ πλάτος τῶν ὁδῶν. Ἡ δημοτ. κακοδιοίκησις ὅμως οὐδέποτε ἐπέτρεψε καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ νόμου ἐξουσίαν νὰ χρησιμοποιήσῃ πρὸς βελτίωσιν ἐν τῇ πόλει, διότι μόνον οἱ ἀδύνατοι καὶ πτωχοὶ ᾠκοδόμουν τὴν ἐξωσίαν τοῦ Δημαρχείου, ἦσαν δὲ ἀπηλλαγμένοι ταύτης οἱ ἀσκοῦντες οἱανδήποτε ἐπιρροήν, καὶ οἱ φίλοι ἐκ τούτου προνομιακῶς ἠθέτουν πᾶσαν διάταξιν, εἴς τινας δὲ τούτων καὶ γήπεδα τοῦ Δήμου ἐπωλήθησαν ἄνευ δημοσίου πλειστηριασμοῦ καὶ ἐπετράπη ἐπέκτασις τῆς ἰδιοκτησίας ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ Δήμου. Ταῦτα κατηγγέλθησαν ἐν καιρῷ, καὶ δὲν ἀνῃρέθησαν.

Εἶναι ἀληθῶς ἀστεῖον μετὰ τοσαῦτα ἔτη νὰ γίνεται ἐπισήμως λόγος περὶ τῆς ἀνάγκης σχεδίου ρυμοτομίας, ὅπερ ἔδει νὰ γένηται ἐν τῶν πρώτων μελημάτων τοῦ Δημαρχείου. Σχέδιον ρυμοτομίας προσήχθη εἰς τὸ Νομθ. Συμβούλιον ὑπὸ τοῦ πρώην Ἀρμοστοῦ Σιρ Χαΐυνς Σμιθ διὰ τὰς ἐξωθι τῆς πόλεως ἐκτάσεις καὶ ἀπεκρύσθη, διότι ὥριζε τὸ σχετικὸν νομοσχέδιον ὅπως αἱ οἰκοδομαὶ γίνωνται ἐπὶ ὡρισμένου σχεδίου καὶ ἡ δαπάνη νὰ μὴ εἶναι κατωτέρα τῶν £300, ὥστε ἂν ἤθελε πτωχός τις νὰ κτίσῃ πενιχρὸν οἰκίσκον ἐπὶ ἰδιοκτήτου γηπέδου, νὰ μὴ δύναται, καὶ νὰ ὑποχρεῶται νὰ πωλῇ τοῦτο εἰς εὐπόρους.

Σήμερον ἡ ἐφαρμογὴ σχεδίου ρυμοτομίας ἀτοβαίνει δυσχερεστάτη, διότι ἡ πόλις ἀνεκαινίσθη κατὰ τὰ $^3/_4$ καὶ αἱ ἀποζημιώσεις θὰ ἦσαν ὑπέρογκοι. Διὰ ταῦτα φρονοῦμεν ὅτι ἡ εἰσήγησις περὶ σχεδίου ρυμοτομίας δὲν εἶναι ποσῶς σοβαρὰ ἀλλὰ πρὸς παραπλάνησιν τοῦ κοινοῦ εἰμὴ καὶ ποὸς ἐμπαιγμὸν αὐτοῦ.

Πόσον ἐφρόντιζεν ὁ ἰσόβιος παράσιτος ἐν τῷ Δημαρχείῳ περὶ τῆς κατεφαδίσεως τῶν τειχῶν, ἔστω ἀπόδειξις καὶ τοῦτο, ὅτι ἐναντίον πάσης ὑγιεινῆς, ἐφύτευε δένδρα ἐπὶ τῶν προμαχώνων, ἵνα δίδῃ ἐργασίαν εἰς ἄεργους φίλους καὶ διατηρῇ ἀργομίσθους.

Πάντοτε φρονοῦμεν ὅτι τὸ Πτωχοκομεῖον, χωρὶς νὰ θεραπεύῃ σπουδαίας ἀνάγκας κοινοτικάς, ἀποτελεῖ πληγὴν οἰκονομικὴν, διότι οὔτε ἡ ἐπαιτεία ἐξέλιπεν, οὔτε ἡ κατ' ἰδίαν ἐλεημοσύνη ἔπαυσε, καὶ ἐνῷ οἱ πολῖται ἐπιβαρύνονται ὑπὸ φόρου εἰδικοῦ διὰ τὸ πτωχοκομεῖον ἐξακολουθοῦσιν ἐκάστοτε ἀκόντες καὶ νὰ ἐλεῶσιν ἐπαίτας.

Ἀξίωσις τοῦ συντάκτου τῆς «Πατρίδος» εἶναι, ὡς φαίνεται, νὰ φράττωσι τὴν ρῖνα ἵνα μὴ αἰσθάνωνται τὴν ἀπὸ τῶν σφαγείων ἢ καὶ πολλαχόθεν ἀλλοθεν ἀναδιδομένην ἐκ τῆς πόλεως δυσωδίαν οἱ παρεπίδημοι ἢ νὰ σιωπῶσι κατὰ τὸ παράγγελμα τοῦ Δάντου «*Guarda e passa*».

Ἡ ἐαρινὴ περίοδος εἶναι παρήγορος εἰς τὴν Λευκωσίαν διὰ τὴν διαχυνομένην ἀπὸ τῶν κήπων αὐτῆς εὐωδίαν τῶν ἀνθέων, καὶ διότι διατηρεῖται ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἡ συνοχὴ τοῦ ἐδάφους ἀπὸ τῆς χειμερινῆς νοτίδος, ὥστε καὶ ἡ δυσωδία νὰ συγκαλύπτεται καὶ αἱ ὁδοὶ νὰ εἶναι βαταί. Μετ' ὀλίγον ὅμως τὸν χειμερινὸν βόρβορον θὰ διαδεχθῇ ὁ θερινὸς δυσώδης κονιορτὸς μετὰ τοῦ ὁποίου οἱ μακάριοι συμπολῖται θὰ εἰσπνέωσιν ὅλα τὰ γνωστὰ καὶ ἄγνωστα εἴδη τῶν μικροβίων πρὸς δόξαν τῆς δημοτ. διοικήσεως.

Τὸ ἐπικαιρότατον ψήφισμα τοῦ κ. Σεβέρη ὑπὲρ τῶν ὑδραγωγείων καὶ τῆς ὑδρεύσεως τῆς πόλεως, ἅτινα δὲν βλέπῃς τῆς μακροχρονίου δημοτ. κακοδιοικήσεως εἶχον περιέλθει εἰς οἰκτρὰν κατάστασιν, ὥστε ν' ἀφαιρεθῇ ἡ διαχείρισις τούτων ἀπὸ τοῦ Δημαρχείου, ἐξήγειρε, φαίνεται, τὸν φθόνον τοῦ ἐξ οἴκτου Δημάρχου, καὶ κατὰ τρόπον πολὺ γελοῖον προβάλλει καὶ ἐπὶ τοῦ ψηφίσματος τούτου τὴν ἀστείαν ἀξίωσιν ὅτι εἶναι ἔργον τῆς προνοίας καὶ τῆς μερίμνης αὐτοῦ.

Γεννᾶται διὰ τοῦτο τὸ πολὺ εὔλογον ἐρώτημα: διατί ἡ Κυπριακὴ πρωτεύουσα νὰ μὴ ἀπαλλαγῇ τῆς τόσου καταφανοῦς καὶ καταφώρου δημοτ. κακοδιοικήσεως; Ἂς μὴ κατακριθῇ καὶ ἂς μὴ κακολογηθῇ διὰ τοῦτο ἡ ἡμετέρα κοινότης. Μεγάλη μερίς, ἀκαίρως καθ' ἡμᾶς, ἠθέλησε νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν βαθυτάτην συμπάθειαν καὶ εὐγνωμοσύνην αὐτῆς πρὸς τὸν μέγαν εὐεργέτην, ὅστις καὶ αὐτὸς κινηθεὶς ὑπὸ ἐπιμόνων παρακλήσεων εἰς εὐσπλαχνίαν ᾤκτιρε τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἐπροστάτευσε κατὰ τῆς δικαίας κοινῆς δυσαρεσκείας καὶ ἀγανακτήσεως. Εὐγνωμοσύνη καὶ εὐσπλαγχνία, δύο αἰσθήματα ἀληθῶς εὐγενῆ καὶ χριστιανικὰ ἦγαγον μέγα μέρος τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν εἰς ἀπόφασιν ἐπιζήμιον ἄλλως εἰς τὴν πόλιν ὅλην. Ἐὰν ἐρωτήσῃ τις καὶ τοὺς μᾶλλον ὑπευθύνους, διατί συνετέλεσαν ὅπως παραταθῇ ἡ δημ. κακοδιοίκησις ἐν Λευκωσίᾳ, ἤτις ἀποβαίνει ἀφόρητος; Διότι, ἀπαντῶσιν, ἂν ἀπεβάλλετο ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τοῦ Δημαρχείου καὶ ἐστερεῖτο τοῦ μισθοῦ, θὰ τὸν εἴχομεν βάρος, ὅπως τὸν εἴχομεν ἐπὶ μίαν τριετίαν ἐκτὸς τοῦ Δημαρχείου διατελέσαντα.(!) Ἄλλοι ἀγαθώτεροι ἐπίστευσαν τὴν ἀγυρτικὴν αἰτιολογίαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ψηφισθῇ κορδόνι ὁ συνδυασμός, διότι ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ γείνῃ Τοῦρκος δήμαρχος (!)

Εἰς τούτους προστίθενται αἱ ξέναι παροικίαι. Μία τούτων δικαιολογεῖται ἐπαρκῶς ὅτι ὤφειλε νὰ ὑποστηρίξῃ πάσῃ δυνάμει τὸν Δήμαρχον, διότι εἶναι σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς της καὶ ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων της καὶ εἶναι καύχημά της ὁμόφυλος αὐτῆς νὰ προΐσταται κοινότητος Ἑλληνικῆς.

Ἄλλη δὲ πάλιν λέγει: Συμφέρον μας εἶναι νὰ ἐνισχύσωμεν τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι οἱ Κύπριοι εἶναι Συροφοίνικες τὴν καταγωγήν, καὶ ὁ Δήμαρχος εἶναι γνησιώτατος τύπος Συροχαλδαίου τὸ εἶδος.

Τρίτη δὲ πάλιν διὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον καὶ δι' ἄλλους ἀκόμη λόγους ἐνόμισεν ὅτι ὤφειλε νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ Δημάρχου ἀ διαφοροῦσα περὶ τῆς τύχης τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητος, τῆς ὁποίας οὔτε ἡ τιμὴ οὔτε ἡ ἀσφάλεια τὴν ἐνδιαφέρουν.

ΜΑΤΑΙΑ ΕΛΠΙΣ

Ὁ συντάκτης τῆς «Πατρίδος» ἠπείλησε ἢ ὑπέσχετο ὅτι θὰ κατήγγελλε τὴν κακὴν δῆθεν διαχείρισιν καὶ τὴν ἐλαττωματικὴν λειτουργίαν τῶν ἐκπαιδευτηρίων ἡμῶν καὶ τοῦτο ἐνέπνευσεν ἡμῖν τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐξετίθεντο ἅπαξ τρωτὰ καὶ δεόμενα διορθώσεως πρὸς διόρθωσιν.

Δυστυχῶς ἀπέβη ματαία καὶ φρούδη ἡ ἐλπίς, διότι εἴτε δὲν ἔχει τὰ ψεκτὰ εἴτε δὲν θέλει οὕτος ν' ἀσκήσῃ εἰλικρινῆ αὐστηρὸν ἔλεγχον, καὶ ἀναμασᾷ μόνον ἀλλαχοῦ δημοσιευθείσας καὶ ἀναρεθείσας πολλάκις ἀνοησίας, ὥστε νὰ παρέχῃ τὴν δικαίαν ὑπόνοιαν ὅτι αὐτὸς ἐγένετο καὶ τότε ὁ συντάκτης αὐτῶν. Τί κακὸν προσεγένετο εἰς τὰ ἐκπαιδευτήρια, ἂν ἡ ἐπιτροπεία ἱκανοποιοῦσα τὴν ἐπιθυμίαν ἐνίων γονέων ἀγνωστοποίησε δημοσίᾳ ὅτι ἀνελάμβανε τὴν σύστασιν Οἰκοτρόφων θηλέων ἂν ἀπητεῖτο ἱκανὸς ἀριθμὸς τούτων; Ὁ ἀριθμὸς δὲν ἀπητήθη καὶ οὐδὲν ἐγένετο. Καὶ μετὰ τοῦτο τί; Διὰ τὰ περὶ διορισμοῦ δύο διδασκαλισσῶν παραπέμπομεν εἰς ὅσα ἐγράψαμεν κατὰ τὸν π. Αὔγουστον.

Διὰ τὰ ἐπιδόματα ἃς ἐρωτήσῃ τὸν κ. Ἀντιπρόεδρον τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου καὶ Ταμίαν τῆς Σχολικῆς Ἐπιτροπείας καὶ ἂς δημοσιεύσῃ ἂν θέλῃ ὅλας τὰς λεπτομερείας. Ἡ Ἐπιτροπεία προσπαθεῖ νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἀνάγκας τοῦ διδασκαλικοῦ προσωπικοῦ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν μέσων αὐτῆς, δὲν θὰ παράσχῃ ὅμως τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν ἐνεστῶτα συντάκτην τῆς «Πατρίδος» νὰ προξενήσῃ πράγματα εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν ἐκπαιδευτηρίων.

Πάντοτε ἀναμένομεν καὶ ἐπιθυμοῦμεν θετικόν, πραγματικόν, εἰλικρινῆ καὶ αὐστηρὸν ἔλεγχον. Τοῦτον θεωροῦμεν ὑπηρεσίαν εἰς τὰ ἡμέτερα ἐκπαιδευτήρια. Ὄχι ῥήμα σημειωτόν, οὔτε ὑποχωρητικόν. Πάντοτε ἐμπρός!

Ἂς μὴ παίζῃ ἐν σῷ παικτοῖς. Ὁ συντάκτης τῆς «Πατρίδος» ἔχει ἀληθῶς ἐντελῆ σωματικὴν διάπλασιν γελωτοποιοῦ, καὶ εἰς παρῳχημένους καιροὺς ἀντὶ νὰ σιτίζηται ἐν Δημαρχείῳ, θὰ ἐσιτίζετο ἐν τῇ αὐλῇ βασιλέως ἢ μεγιστᾶνος. Στερεῖται ὅμως τῆς ἀπαιτουμένης εἰς τὸ εἶδος του ἀχνίσιας, καὶ θὰ προὐκάλει μόνον τὸν γέλωτα εἰς τὸ κλωτσοσκούφι.

ΚΑΤΑΣΤΙΧΑ ΚΑΙ ΚΟΠΙΕΣ

Ζητήσατε ἀπὸ τὰ Καταστήματα Ν. Σ. ΛΥΜΗΟΥΡΙΔΗ & ΣΙΑΣ, Λευκωσίας, Ἀμμοχώστου καὶ Λεμεσοῦ. (5—3)

ΚΥΠΡΙΑΚΑ

ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜ. ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΙ

Εὔνοητος εἶναι ἡ ἀθρόα μετανάστευσις ἐργατῶν καὶ τεχνιτῶν εἰς Ἀμερικήν, ἀκατανόητος ὅμως ἡ ἀπόφασις πρὸς ταύτην καὶ πολλῶν διδασκάλων, οἵτινες διατρίβουσι κατ' αὐτὰς ἐν Λευκωσίᾳ πρὸς διακανόνισιν τῶν ἀπαιτουμένων διαβατηρίων.

Ἐν Ἀμερικῇ αἱ βιομηχανίαι καὶ ἄλλαι ἐργασίαι, ηὐξήθησαν μεγάλως καὶ ζητοῦνται χεῖρες ἀντὶ ἡμερομισθίων ἱκανοποιητικῶν, δὲν βλέπομεν ὅμως τίνα θέσιν ἔχουσιν οἱ διδάσκαλοι ἐν αὐταῖς, καὶ τοῦτο ἐν ᾧ χρόνῳ οἱ διδάσκαλοι εἶναι περιζήτητοι ἀνὰ τὸν Ἑλληνισμὸν ὅλον ἀντὶ μισθοῦ ἱκανοποιητικοῦ.

Καὶ τὸ συμφέρον καὶ ἡ προσωπικὴ καὶ ἐθνικὴ φιλοτιμία ὑπαγορεύουσιν ὅπως ἀναθεωρήσ συν οὗτοι τόσον παρακινδυνευμένην ἀπόφασιν.

ΤΑ ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΑ

Ἀντὶ τῆς Παρασκευῆς ὡς εἶχε δημοσιευθῇ ἡ ὡραία ἑορτὴ τῶν Ἀνθεστηρίων τῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ φροντίδι τοῦ Σωματείου τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων Κυριῶν θὰ γένηται ἐν τῷ Γυμναστηρίῳ τῶν «Παγκυπρίων» τὴν προσεχῆ Πέμπτην 4 μ. μ. καὶ τὸ προϊὸν τῶν καθαρῶν ἀπὸ τῆς ἑορτῆς εἰσπράξεων θὰ διανεμηθῇ μεταξὺ τοῦ Σωματείου τούτου, τοῦ Γ.Σ.Π. καὶ τῆς Φιλαρμονικῆς.

Αἱ σοβαραὶ καὶ σύντονοι προπαρασκευαὶ προμηνύουσιν ἐφέτος τὰ Ἀνθεστήρια πολλῷ ὑπέρτερα τῶν περυσινῶν.

Αἱ θέσεις εἰς τὰς κεντρικὰς κερκίδας ὡρίσθησαν εἰς 2 σελ. εἰς δὲ τὰς ἄλλας εἰς σελ. 1.

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΣΥΝΘΗΚΗ

Ἡ ἐναγωνίως ἀναμενομένη ἀνακοίνωσις τῆς ἐπιδόσεως τοῦ σχεδίου τῆς Συνθήκης Εἰρήνης μετὰ τῆς Τουρκίας ἀνεβλήθη κατὰ τηλεγραφ. εἰδήσεις ἀπὸ χθὲς εἰς τὴν σήμερον.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΓΚΑΙΝΙΑ. Μετὰ πανηγυρικῆς λαμπρότητος κατετέθη ὁ θεμέλιος λίθος ἐν Βαρωσίοις πρὸς ἀνέγερσιν εὐπρεποῦς κτιρίου διὰ τὴν Ἀστικὴν Σχολὴν δαπάνας τοῦ φιλομούσου ὡρηγτοῦ καὶ εὐεργέτου τῆς κοινότητος κ. Λουκᾶ Γεωργίου, εἰς ὃν μετὰ τῆς εὐεργετουμένης κοινότητος ὀφείλεται παγκύπριος εὐγνωμοσύνη καὶ τιμή.

◆ ◆ ◆

ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ. Κατὰ τὴν νέαν διατίμησιν τὰ ἑπόμενα εἴδη θὰ πωλῶνται εἰς τὰς ἑπομένας τιμάς: Κριθὴ 34 γρ. τὸ κοιλόν, πίτυρα σίτινα λεπτὰ 3 γρ. τὴν ὀκᾶν, χονδρὰ σίτινα 2 γρ., λεπτὰ κρίθινα 2 γρ. καὶ χονδρὰ κρίθινα 1 γρ., ξυλοκάρβουνα 60 παρ., καυσόξυλα 15 παρ., Κυπριακὸν σίτινον σεμιγδάλι 6 1)2 γρ., Κυπρ. σίτινον ἄλευρον ὁ γρ., Κυπρ. κρίθινον ἄλευρον 5 γρ., ζέρματα ἀκατέργαστα 14 σελλ. τὴν ὀκᾶν, πατάτες 3 γρ. καὶ ἄλας 70 παράδες.

◆ ◆ ◆

ΑΝΕΧΩΡΗΣΕΝ εἰς ἐσπερίαν ὁ ἔγκριτος παρ' ἡμῖν ἰατρὸς κ. Μιλτ. Κουρέας.

◆ ◆ ◆

ΕΠΕΣΚΕΦΘΗΣΑΝ τὴν ἡμετέραν πάλιν οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἄριστοι συμπολῖται καλλίστα ἐν Λιγὺπτῳ ἐγκατεστημένοι κ.κ. Πέτσος καὶ Παντελῆς. Παντελίδης μετὰ τῶν ἀξιότ. Κυρίων αὐτῶν καὶ ὁ ἐν Βαρωσίοις κ. Εὐαγόρας Παντελίδης μετὰ τῆς ἀξιοτίμου Κυρίας του.

◆ ◆ ◆

ΓΑΜΟΙ. Τῇ προσεχεῖ Κυριακῇ 3 Μαΐου καὶ ὥρᾳ 3 μ. μ. εὐλογηθήσονται ἐν τῷ Ι. Ναῷ Ἁγ. Κασσιανοῦ οἱ γάμοι τοῦ κ. **Ι. Χ. Κυριακίδου** καθηγητοῦ τῶν Παιδαγωγικῶν ἐν τῷ Παγ. Διδασκαλείῳ καὶ τῆς δόξ **Ἀφροδίτης Κωνσταντινέδου.**

◆ ◆ ◆

ΑΝΕΧΩΡΗΣΕΝ εἰς Ἀθήνας ὁ ἐν Λεμεσῷ ἐμπορευόμενος κ. Χριστόδ. Μαραθεύτης χάριν ὑποθέσεών του.

◆ ◆ ◆

ΕΞΕΛΟΤΥΜΒΩ τῇ προπαρελθούσῃ Κυριακῇ ἐδιδάχθη ὑπὸ ἐμιλλου νέων ἐρασιτεχνῶν ἀπὸ σκηνῆς τὸ ὡραῖον δρᾶμα «Σκλάβα» τοῦ Περέσιάδου. Τοὺς ἐρασιτέχνας ἐπροπόνησεν ὁ καλλίστος διδάσκαλος κ. Ἀνίκητος Λοΐζου, καὶ εἶπεν ἀνάλυσιν τοῦ δράματος, τὰ ᾄσματα δὲ ἐν αὐτῷ ἐμέλισεν ὁ εὐδόκιμος μουσικὸς κ. Κ. Τομπόλης. Ἡ ἐκτέλεσις ἐγένετο ἐνώπιον μεγάλης συρροῆς κόσμου ἐκ τε Ξυλοτύμβου καὶ τῶν πλησιοχώρων, μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας.

◆ ◆ ◆

ΕΛΑΒΟΜΕΝ τὸν 1ον ἀριθμὸν νέας ἐφημερίδος «Τὸ Φῶς» ἐκδιδομένης ἐν Λεμεσῷ καὶ διευθυντὴν ἔχούσης τὸν κ. Γ. Σ. Φραγκούδην, δικηγόρον.

«Τὸ Φῶς» θὰ ἐκδίδεται καθ' ἑκάστην καὶ εὐχόμεθα πλήρη ἐπιτυχίαν.

◆ ◆ ◆

ΑΠΕΒΙΩΣΕ καθ' ἑκηδεύθη σεμνοπρεπῶς ἐν τῷ Ἱ. ναῷ Φανερωμένης τῇ π. Πέμπτῃ ἐνάρετος καὶ χρηστὸς πρεσβύτης ὁ **Γεωργάκης Παπαπέτρου** εὐτυχήσας νὰ ἴδῃ χρηστὰ καὶ εὐυπόληπτα τῆς κοινωνίας μέλη τὰ τέκνα αὐτοῦ ἅπαντα, οἷς συλλυπούμεθα εἰλικρινῶς.

◆ ◆ ◆

Η ΕΚΚΥΒΕΥΣΙΣ τοῦ λαχείου ὑπὲρ τοῦ ἐν Βαρωσίοις Φιλοπτώχου Συλλόγου ἀπὸ τῆς 23 Ἀπριλίου ἀνεβλήθη εἰς τὴν 31ην προσεχοῦς Μαΐου.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Τῇ προσεχεῖ Κυριακῇ κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν τελεσθήσεται ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Φανερωμένης τὸ πρῶτον ἐνιαύσιον μνημόσυνον ὑπὲρ τῆς ἐν Κ. τῷ ἀναπαυομένης προσφιλεστάτης συναρτρος ἡμῶν

ΕΛΕΝΗΣ

καὶ παρακαλοῦμεν τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην αὐτῆς νὰ ἐνώσωσι τὰς δεήσεις των μετὰ τῶν ἡμετέρων.

Ἐν Λευκωσίᾳ τῇ 29 Ἀπριλ. 1920.

Οἱ πενθοῦντες γονεῖς

Ἄννα Κ. Λοΐζίδου

Κ. Σ. Λοΐζίδης.

Τελοῦντες τῇ προσεχεῖ Κυριακῇ, 3ῃ Μαΐου, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Τρυπιώτου ἐννεάμηνον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀλήστου μνήμης προσφιλοῦς ὑμῶν θείου

ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ Ι. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

παρακαλοῦμεν τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην αὐτοῦ, ὅπως παραστῶσι καὶ ἑνώσωσι μετὰ τῶν ἡμετέρων τὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον δεήσεις των.

Ἐν Λευκωσίᾳ 27-4-1920.

Ὀλβία Κ. Πανταζῆ

Μ ωνστ. Πανταζῆς.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Κ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

Ἐξεδόθη εἰς τεῦχος κομψὸν ὑπὸ τὴν ἄνωθι ἐπιγραφὴν ὁ Β' τόμος συλλογῆς Λόγων, Διαλέξεων καὶ Ἄρθρων τοῦ ἐν τῷ Παγκυπρίῳ εὐπαιδεύτου καθηγητοῦ καὶ δοκίμου ῥήτορος, ὧν τὴν ἀπόκτησιν καὶ ἀνάγνωσιν συνιστῶμεν εἰς πάντα φιλομαθῆ καὶ φιλαναγνώστην.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Προσκληθεὶς θὰ ὁμιλήσῃ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 3)16 Μαΐου ὥρᾳ 4 μ. μ. ἐν τῷ Συλλόγῳ τῶν Φιλελευθέρων Καιμακλίου, ὁ κ. Χρ. Πελαγίας, βοηθὸς ἐπόπτης ἐν τῇ γεωργίᾳ, περὶ «τῶν μέσων τὰ ὁποῖα διαθέτομεν πρὸς βελτίωσιν τῆς γεωργίας». Ἡ εἴσοδος ἐλευθέρα.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου).

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Οἱ ὑποφαινόμενοι Ν. Π. Λανίτης καὶ Σία, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ κατατήσωμεν γνωστόν, ὅτι ἀπὸ τῆς Ἰης Μαρτίου 1920 (ν. ἡ.) ἤρξατο λειτουργοῦν συστηματικῶς ἐν Ἀμμοχώστῳ ἡμέτερον Γραφεῖον καὶ Ὑποκατάστημα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν

Ν. Π. ΛΑΝΙΤΗΣ & Σια

"ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ"

ὅπερ πλὴν τῶν χημικῶν λιπασμάτων θέλει ἀσχολεῖσθαι καὶ ἐπὶ πάσῃ φύσεως ἐμπορικῶν ὑποθέσεων. Τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν λόγῳ ὑποκαταστήματος μας ἀνεθέσαμεν πρὸς τοὺς αὐτόθι κ. κ. Ἀντ. Χ. Στιβιδῶρον καὶ Ἰωάν. Γ. Μαραγκόν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχωσι καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ὑπογράφωσι «Διὰ Ν. Π. Λανίτην καὶ Σίαν Ὑποκατάστημα Ἀμμοχώστου.

Λεμεσός, 7 Μαΐου 1920.

(4—1) Ν. Π. ΛΑΝΙΤΗΣ & ΣΙΑ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ἀξιότιμε Κύριε,

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ φέρω εἰς γνώσιν ὑμῶν ὅτι προσέλαβον ὡς συνέταιρον τῶν ἐργασιῶν μου τὸν γαμβρόν μου κ. Γεώργιον Ν. Ζήνωνα καὶ ὅτι ὁ συνεταιρισμὸς ἡμῶν θέλει ἐργάζεσθαι ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ Σ. ΚΡΑΜΒΗΣ & Σια

Τὸ δικαίωμα τῆς χρήσεως τῆς ὑπογραφῆς τῆς Ἑταιρικῆς ἐπωνυμίας θέλει ἔχει ὁ εἷς τῶν συνεταίρων κ. Κλεόβουλος Σ. Κραμβῆς.

Λάρνακι, 1η Μαΐου 1920.

Κλ. Σ. Κραμβῆς

(3—1) **Γ. Ν. Ζήνων.**

Ζητεῖται ὑπάλληλος μὲ λογιστικὰς γνώσεις καὶ εἰ δυνατὸν κάτοχος μιᾶς Εὐρωπαϊκῆς γλώσσης, τῆς Γαλλικῆς ἢ Ἀγγλικῆς πρὸς διεύθυνσιν καταστήματος. Μισθὸς ἱκανοποιητικός.

Οἱ βουλόμενοι ἀποταθήτωσαν Ρ. Ο. Β. 50, Λευκωσίαν.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Καθιστῶ γνωστὸν εἰς τὴν ἀξιότιμον πελατείαν μου ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου εἰς τὴν ἐν Εὐρώπῃ διαμονήν μου θὰ διευθύνουν τὰ Καταστήματά μου οἱ ὑπάλληλοί μου κ. κ. **Κοσμᾶς Δημητρίου** καὶ **Κώστας Γ. Δημητρίου** οἱ ὁποῖοι ἀπὸ κοινοῦ δύνανται νὰ κανονίζουν πᾶσας τὰς ἐμπορικάς μου ὑποθέσεις.

Ἐν Ἀμμοχώστῳ 3)5)1920.

(3-2) **Α. Ε. Χριστοδουλίδης.**

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Κύριε,

Ποιῶ γνωστὸν ὅτι συνέστησα ἐν Λευκωσίᾳ κατάστημα σιδηρικῶν, χρωμάτων κλπ. κείμενον παραπλεύρως τοῦ καφενείου κ. Θωμᾶ Γεωργιάδου καὶ ἔναντι τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Δικράν Οὐζουνιάν.

Τὸ κατάστημα ἡμῶν ἐξησφάλισαν τακτικὴν προμήθειαν τῶν ἀρίστων ἐργοστασίων θὰ διατηρῇ πλουσίαν καὶ ποικίλην τῶν εἰδῶν του συλλογήν, θὰ πωλῇ δὲ ταῦτα χονδρικῶς καὶ λιανικῶς ἀντὶ τιμῶν συγκαταβατικῶν.

Μετὰ τῆς ἐλπίδος ὅτι θὰ τύχω τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κοινοῦ.

Διατελῶ μετὰ τιμῆς

(6—2). **Γ. Κ. Σεβέρης.**

Λευκωσία 18 Ἀπριλίου 1920.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ἀξιότιμε Κύριε,

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν ὅπως φέρωμεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν ὅτι σήμερον ἐμόρρυθμον ἑταιρείαν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν

"ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΗΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΜΒΟΣ"

μὲ ἕδραν τὴν Λευκωσίαν καὶ τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι ἡ εἰσαγωγὴ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἢ ἡ ἐν Κύπρῳ ἀγορὰ ἀποικιακῶν, γεννημάτων καὶ διαφόρων εἰδῶν τοῦ παντοπωλείου καὶ ἡ μεταπώλησις αὐτῶν ἐπὶ κέρδει.

Διάρκεια τῆς ἑταιρείας ὡρίσθη τριετὴς ἀπὸ 6)19 Ἀπριλίου 1920 μέχρι 6)19 Ἀπριλίου 1923.

Κεφάλαιον τῆς ἑταιρείας ὡρίσθη εἰς £ 1,000-0-0 ὅπερ κατετέθη ὅπὸ τῶν συμβαλλομένων ὡς ἐν τῷ συμβολαίῳ πρεβλέπεται.

Ἡ ἑταιρεία θὰ διευθύνεται ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ἑταίρων οἵτινες θὰ ἔχωσι καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ὑπογράμωσι κεχωρισμένως πᾶσας τὰς πράξεις τῆς ἑταιρείας ὡς ἑξῆς:

Ὁ Χριστος Κολόμβος θὰ ὑπογράφῃ «Χριστοφίδης καὶ Κολόμβος».

Ὁ Γεώργιος Μ. Χριστοφίδης θὰ ὑπογράφῃ «Χριστοφίδης καὶ Κολόμβος».

Ἐν Λευκωσίᾳ τῇ 24 Ἀπριλ. 1920.

Διατελοῦμεν μεθ' ὑπολήψεως

Γεώργιος Μ. Χριστοφίδης

Χρῖστος Κολόμβος. (3-3)

**ΓΛΥΚΑΕΤΟΙΜΑ Ρο